

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

10. DUBNA 2016

Z obsahu:

**Bůh to přehání
s milosrdenstvím,
my můžeme přehánět
s vděčností**

Homilie Svatého otce
Františka při mši svaté
se svěcením olejů na
Zelený čtvrtek
- strana 2 -

Svatý římský žebřák
Sv. Benedikt Josef Labre
(1748-1783)
- strana 4 -

**Syrský arcibiskup
o bruselském krveprolití:**
Evropa sklízí, co zasela
- strana 5 -

**Dopis Donu Diegovi
de Gusman a dr. Loartovi
k jejich vstupu
do Tovaryšstva Ježíšova**
Sv. Jan z Avily
- strana 8 -

Poselství Královny míru
- strana 9 -

Ježíš z Bronxu
Alexandra Jędrzejczaková
- strana 10 -

**Suma o darech
svatého Josefa (21)**
Isidoro Isolani OP
- strana 13 -

Bůh to přehání s milosrdenstvím, my můžeme přehánět s vděčností

Homilie Svatého otce Františka při mši svaté se svěcením olejí
na Zelený čtvrtek 24. března 2016, bazilika sv. Petra v Římě

Poslech Izaiášových slov: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“ (Lk 4,21) z Ježíšových úst mohl v nazaretské synagoze snadno vyvolat potlesk. A potom i milý pláč spolu s niternou radostí, jako plakal lid, kterému Nehemiáš a kněz Ezdráš předčítali knihu Zákona, kterou objevili při rekonstrukci chrámové zdi. Evangelia nám však říkají, že Ježíšovi současníci byli stržení opačnými emocemi, odtáhli se od Něho a svoje srdce před Ním uzavřeli. Zpočátku „mu všichni přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst“ (Lk 4,22), ale

potom převládla zálužná otázka: „Není to syn Josefa, toho tesaře?“ A nakonec „vzplanuli hněvem“ (Lk 4,28), chtěli Jej svrhnout ze srázu hory... Naplnilo se tak to, co prorokoval stařec Simeon Matce Boží: stane se „znamením, kterému se bude odporovat“ (Lk 2,34). Ježíš svými slovy a svými gesty způsobuje, že se vyjevuje to, co každý muž a žena nosí ve svém srdci.

A tam, kde Pán zvěstuje evangelium bezpodmínečného Otcova milosrdenství ve vztahu k těm nejchudším, nejvíce vzdáleným a utiskovaným, právě tam jsme povoláni volit a „dobře bojovat pro

víru“ (srov. 1 Tim 6,12). Pánův boj není veden proti lidem, ale proti „zlému duchu“ (srov. Ef 6,12), nepříteli lidství. Pán „však prošel středem“ těch, kdo jej chtěli zadržet, „a ubíral se dál“ (srov. Lk 4,30). Ježíš nebojuje proto, aby upevnil prostor svojí moci. Pokud prolamuje ohrazení a zpochybňuje jistoty, pak proto, aby dal průchod milosrdenství, které chce spolu s Otcem i Duchem seslat na zem. Milosrdenství, které vede od dobrého k lepšímu, zvěstuje a přináší něco nového: ozdravuje, osvobozuje a hlásá milostivé léto Páně.

Milosrdenství našeho Boha je nekončné a nevýslovné, a dynamismus tohoto tajemství vyjadřujeme jakožto „stále větší“ milosrdenství, řekl bych putující milosrdenství, které se denně snaží učinit krok vpřed a postoupit o maličký krok dál do země nikoho, kde kralovaly lhotejnost a násilí.

Pokračování na str. 6

Být svědkem pro Krista – životní poslání každého katolického křesťana. Velikonoční doba zvláštním způsobem připomíná tuto důležitou pravdu o lidském životě a o šíření Ježíšovy radostné zvěsti o spáse a milosrdné lásce Boží Trojice. Co všechno znamená ono „být svědkem“? Odpovědi nám do značné míry přinášejí následující stránky Světla.

Být svědkem pro Krista, to můžeme v mnoha rovinách. Vždy to však vyžaduje pokoru před Ním samotným a před člověkem, kterého On miluje – a Ježíš miluje všechny lidi... Příkladem takové pokory, která šla až na samou hranici lidských možností, a s Boží pomocí snad i za tuto hranici, je svatý Benedikt Josef Labre. (str. 4–5) Tento svatý římský žebrák a „ustavičný“ adorátor Ježíše v Nejsvětější svátosti má jistě mnoho co říci lidem dnešní zmatené doby. Zvláště poučná jsou jeho slova o jeho díkůvzdání po svatém přijímání – je to jednoduchý recept k otevření vlastního srdce Ježíši, kterému by se měl naučit každý, kdo upřímně Ježíše miluje a chce s Ním žít v jednotě duše i těla...

Vstupujeme do Týdne modliteb za duchovní povolání (začíná v pondělí 11. dubna a vrcholí v neděli 17. dubna –

Editorial

Neděli Dobrého pastýře). Prosit Pána zněje třeba neustále, pole pro jeho dělníky je velké – celý svět, dělníků je však málo. V tomto týdnu jsme však zváni k ještě intenzivnějším modlitbám, do nichž určitě nezapomeňme zahrnout i prosbu za svatost a věrnost v povolání a slibech osob zasvěcených Bohu – satan stojí zvláště o tyto duše, které jsou Božími posly a hlasateli Božího milosrdenství a lásky. Nenechávejme je v tom samotné! Oni nás vedou na cestě spásy a zprostředkovávají nám Boží milost, na nás je, abychom je v tom podporovali, ba i podrželi svými modlitbami. Jenom v této oboustranné službě může dobře fungovat společenství katolické církve, již dal život ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Ježíš.

Proto více místa věnujeme i životu duchovních osob. V tomto směru je vzácným pokladem dopis svatého Jana z Avily (str. 8–10), který byl v roce 2012 jmenován učitelem katolické církve. V dopise světec poučuje především o pokoře, jež je zdrojem šťastného života člověka zasvěceného Bohu. Udržovat svou duši i tělo ve skromnosti, nezahálet a pohrdat vše-

mi pozemskými věcmi – to jsou válečné zbraně v boji proti ďáblu pokušení. Světcova slova můžeme vztáhnout i sami na sebe, neboť mají obecnou platnost. Rozjimejme tedy, jak jsme na tom v našem životě, a objevme i zde kousek onoho „být svědkem pro Krista“...

Abychom nečerpali jen z minulosti, můžeme se ponořit do života františkánů Obnovy, kteří v Bronxu vydávají svědectví pro Krista právě ve chvílích, kdy čteme tyto řádky. (str. 10–12) Jsou to naši současníci, kteří do puntíku naplňují slova blahoslavené Matky Terezy z Kalkaty: „Nedovolte, aby každý, kdo k vám přijde, neodešel šťastnější.“ A to je rovněž výzva i pro každého z nás, pro každého Kristova svědka: žít s Ježíšem tak, aby z nás vyzařoval v každé myšlence, v každém slově a činu! Kdo miluje, nemůže se vymlouvat, že na to nemá dost síly. Láska sama přece člověka naučí, co dělat a jak tuto lásku udržovat a posilovat, aby život s ní a z ní byl stále šťastnější a radostnější. A láska k Ježíši, který za naši spásu položil život, umí dělat divy ještě větší, než dokáže lidská mysl pochopit. Jen to chce odvahu vydat se bezpodmínečně na tuto cestu, která ústí do věčného štěstí a věčné slávy.

Daniel Dehner

Po dramatických událostech, které se udály v Jeruzalémě, zve tě dnes evangelista do klidného prostředí galilejské krajiny. Až se rozední, napadne tě, že toto místo je ti povědomé, a nemýlíš se. Jsi opět zde, kde před třemi roky zázračný rybolov předznamenal zásadní změnu v životě Šimona a jeho druhů. Toto jitro je více než počátkem nového dne. Je to úsvit nové etapy dějin. Zatím to vypadá, jako by se situace opakovala. Na vodách jezera se *rybáři lidí*⁽¹⁾, kteří se na čas vrátili k původnímu řemeslu, opět celou noc marně namáhali. Lidský neúspěch však může být dobrou přípravou na přijetí nečekaných Božích darů.

I marná práce unaví a vysílí, a rybáři konstatují, že nemají nic k jídlu. Zatím ještě netuší, že je o ně postaráno. Na břehu je někdo, kdo na ně včas myslel jako na své děti. Stačí, když poslechnou jeho radu a hodí síť na *pravou stranu*. Pokud lovíš tam, kde nemáš, nesmíš se divit, že se setkáváš s nezdarem. Až bude loď u břehu, budeš překvapen množstvím i velikostí ulovených ryb. Ačkoliv je úlovek tak velký, *síť se neprotrhla*. Když jednáš bez výhrad tak, jak ti radí Pán, nemůžeš být zklamán.

Čisté srdce učedníka, který jediný šel věrně až ke kříži, vidí lépe než lidský zrak: *Pán je to!* Petrovo srdce, které teď *mnoho miluje, protože mu bylo mnoho odpuštěno*⁽²⁾, nutí apoštola, aby spěchal za Pánem i přes množství vod jako první.

A Ježíšovo Srdce, které bylo pro svou lásku probodeno, stará se na břehu o snídání pro *své děti*. Když vidíš, co všechno dokáže milující srdce, nediv se, že Pánu právě na této lásce tolik záleží.

U Césareje Filipovy řekl Pán Šimonovi, že bude Skálou, na které vybuduje svou církev. Tato Skála však při prvním náporu žalostně selhala. Platí ještě Pánovo příslibení? O skutečné pevnosti a věrnosti rozhoduje láska. Všimni si, že Ježíš se k minulému zradě ani slovem nevrací. To, co ho zajímá, je nynější stav srdce: *Šimone, miluješ mě?* Vzpomeň si na Poslední večeři: Tehdy se Petr ohradil, jako by ho Pán dostatečně neznal a nevěděl, čeho je schopen: *Jak to, že nemohu jít za tebou hned? Svůj život za tebe položím!*⁽³⁾ Jak odpovídá poté, když poznal svou křehkost, tak-že se sám nad sebou *hořce rozplakal?*⁽⁴⁾

Cena lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Miluješ mě více než ostatní?

Pane, ty víš, že tě miluji. Ale Ježíš svou otázku opakuje ještě dvakrát. Myslíš, že chce uvést horlivého apoštola do rozpaků? Chce znovu slyšet slova, která slyší nejraději: *Miluji tě!* Tvým vyznáním lásky se Pán nikdy nepřesytí. Spíše by tato slova omrzela tebe než tvého Pána. Pro něho jsou pokaždé nová a ta nejkrásnější, jaká mu můžeš říct. Zárukou té rozhodující pevnosti, jakou potřebuje Skála, není ani sebevědomé ujišťování, ani ohánění mečem. Jedině opravdová láska upřímného srdce, která se pokorně opírá o lásku Ježíšova Srdce, může být základem, na kterém Pán bezpečně zbuduje svou církev. A jak vypadá moc, kterou Boží Syn svěřuje svému prvnímu nástupci? *Pas moje ovce a beránky.* I samotná služba pastýře je službou lásky, lásky ke stádu i k nejvyššímu Pastýři, jemuž celé stádo patří.

Petr, který se bál u ohně obyčejné *služky*, láskou proměněný prohlásí neohroženě před nejvyššími soudci, že *je třeba více poslouchat Boha než lidi*, a odejde odtud *s radostí, že směl vytrpět pro Ježíše příkoří*⁽⁵⁾. A teprve potom, až Petr-Skála splní své poslání a *upevní své bratry*⁽⁶⁾, bude moci následovat Pána až do krajnosti. Až oslaví svého Boha svědectvím svého slova i života, pak nakonec nejvíce ze všeho ho *oslaví svou smrtí*. Uč se divat na smrt jako na vzácný dar, ve kterém se láskou všechnen zmar promění ve svůj opak a stane se Boží slávou.

I s tebou tento Beránek rád kdykoliv posnídá, třeba po marné a dlouhé, namáhavé noci. To nejkrásnější bude, když mu budeš moci popravdě odpovědět na jeho věčnou otázku: *Miluješ mě? Více než tito?* Ačkoliv ví všechno, chce to znovu a znovu slyšet z tvých úst a z tvého srdce.

Posed' spolu s Ježíšem a jeho druhy u dohořívajícího ohně. Docela nenápadná skupina rybářů posnídala na břehu několik pečených ryb. Jak skromné a neokázalé jsou počátky velkého díla, jehož základy zde byly položeny! Čekal jsi něco slavnostnějšího? To nejvznešenější

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 5,27b-32.40b-41

Velekněz začal apoštoly vyslýchat: „Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“ Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ Dali apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2. čtení - Zj 5,11-14

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytosti a starců - bylo jich na miliony a stamiliony - a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!“ A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ A starci padli na tvář a poklonili se.

Dokončení na str. 7

je skryto uvnitř, v pohledu z očí do očí, v upřímnosti a v jistotě srdce, že *Ježíš ví všechno*. Kariéra v Božích službách má zcela jiné začátky, průběh i konec, než na jaké je svět zvyklý. Kariérou v Božích službách je následování Beránka, který byl *nejdříve zabit*, aby mu pak *miliony a stamiliony vzdávaly čest, slávu a chválu*. Protože jemu patří všechna *moc, bohatství, moudrost a síla*.

Zpívejte Hospodinu, jeho věrní, vzdávejte díky jeho svatému jménu.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

- ⁽¹⁾ srov. Lk 5,10; ⁽²⁾ srov. Lk 7,47; ⁽³⁾ Jan 13,37; ⁽⁴⁾ Mt 26,75; ⁽⁵⁾ srov. Sk 5,41; ⁽⁶⁾ srov. Lk 22,32; ⁽⁷⁾ Ž 30,5

Svatý římský žebrák

Svatý Benedikt Josef Labre (1748–1783), otrhaný francouzský poutník a žebrák, není navenek právě nepřítulivějším světcem. Avšak nacházíme v něm duši neobyčejně čistou, která opustila všechno, co nebyl Kristus. „Napříště pokládám vše za újmu, protože poznání Krista Ježíše, mého Pána, je nade vše. Kvůli němu jsem souhlasil s tím, že vše ztratím, na vše pohlížím jako na brak, abych získal Krista.“ (Flp 3,8) Právě v této dnešní době, která obecně ztratila smysl pro bázeň před Bohem a smysl pro vnitřní soustředěnost, nám chce tento velký muž adorace říct něco důležitého...

Benedikt Josef se narodil jako nejstarší z patnácti dětí v prosté rolnické rodině v severofrancouzské vesničce Amettes-en-Artois. Již brzy si všimli jeho mírné poslušnosti a uzařené povahy. Chlapec měl na mysli jen jedno: milovat Boha celým srdcem. Rodiče proto poslali svého dvanáctiletého syna ke strýcovi, který byl knězem, aby se také Benedikt stal diecézním knězem. Tam se tento mladík pevně rozhodl stát se svatým a „nenechat se od toho odradit žádnou těžkostí, kterou by musel překonat“. Benedikt se chtěl stát mnichem, a to v co možná nejpřísnějším řádu. Proto se roku 1766 jako osmnáctiletý vydal do nedalekého kartuziánského kláštera, kde ho však odmítli přijmout. Následovaly vícere ponižující a neúspěšné pokusy vstupu do kláštera; vždy pokládali jeho zdraví

za příliš slabé a jeho názory na pokání za velmi přehnané. Mládenec však navzdory tomu věřil tak velice v Boží řízení, že se nenechal odradit. Nakonec ho přijali trapisté ze Sept-Fons v srdci Francie a zde si hned všimli, jak moc už tehdy Benedikta přitahovala podivuhodná přítomnost Pána v Eucharistii: „Čas, který měl k dispozici – kromě společných modliteb, trávil před Nejsvětější svátostí.“ Když ho nakonec i odtud poslali pryč, vydal se hledající mladík v létě roku 1770 směrem do Itálie v přesvědčení, že tam najde svůj klášter.

Během putování po Francii ho ve vesničce Dardilly nedaleko Lyonu přijala rolnická rodina Vianneyů. Byli to prarodiče Jana Vianneye, budoucího svatého faráře z Arsu.

Dvaadvacetiletý Benedikt poznal své skutečné povolání: být ustavičným poutníkem, živým znakem „putující církve“. Co v očích světa znamenalo hanbu a neštěstí, to si on kvůli Kristu sám dobrovolně zvolil: být bez vlasti, dokonale chudým a osamocným, být opovrhovaným a zesměšňovaným jako „blázen“ – toto pochopil Benedikt jako osobní Boží volání. Jemu, Ukřižovanému, svému jedinému pokladu, se chtěl připodobnit v úplném sebezapření, sebezničení, v ustavičné modlitbě a vnitřním rozjímání. Chatrně oblečen jako žebrák, s křížem na prsou a s růžencem kolem krku, na zádech nosil batoh se svým bídým jménem: Písmo svaté, breviář a knihu *Následování Krista*. Benedikt nikdy nežebral a z toho, co mu lidé dobrovolně darovali, si ponechal pouze to nejnужnější. Ostatní daroval těm, kdo byli ještě chudobnější než on. Takto chodil od jednoho poutního místa ke druhému. Se zvláštní zálibou se zdržoval v mariánské svatyni v Loretu. Při svém putování se dostal také do města Einsiedeln (Švýcarsko) a do Santiaga de Compostela.

„Bůh je ke mně tak dobrý, že já nikdy nebudu moci dost učinit pro něho... Všechno, co se dá pro Krista vytrpět, je velmi málo!“

* * *

O díkůvzdání po svatém přijímání sv. Benedikt Josef Labre řekl:

„S největším soustředěním nejprve ve svém nitru vzbudím víru ve skutečnou a osobní přítomnost Ježíše Krista ve svém srdci a klaním se Mu tak pokorně a uctivě, jak jen dokážu. Potom postavím vznešenost svého božského hosta proti své nicotě, své hříšnosti a s údivem žasnu nad pokornou blahosklonností a nekonečnou láskou mého Ježíše. Potom se modlím:

»Ježíši můj, dej, abych se zřekl sám sebe a žil jen v Tobě! Ať mě potká cokoli, od Tebe to chci přijmout. Milostivě na mne shlédni, abych Tě miloval; volej mě, abych na Tebe patřil a abych Tě věčně vlastnil.«

Údajně za svého života ušel pěšky 30 000 kilometrů! Jako 29letý se nakonec Benedikt usadil v Římě.

„Čtyřicetihodinový ubožák“

Jeho skutečným přístřeším byly kostely a baziliky, jeho typickým místem navíc pro přijímající u svatostánku. Tam ho vidávali od úsvitu až do večera, někdy až do noci – klečícího bez pohnutí a pohrouženého do soustředěné modlitby. V kterémkoliv římském chrámu byla Nejsvětější svátost vystavena k ustavičné adoraci anebo ke „čtyřicetihodinové modlitbě“, tam to Benedikta vždy přitahovalo.

Veselý francouzský „Boží vagabund“, jak Benedikta také nazývali, si vědomě vybral svůj „domov“ v ruinách Kolozea u pátého zastavení křížové cesty. Jako Šimon chtěl i on pomáhat Ježíši nést kříž.

► Jeho zpovědník don Giuseppe Marconi později napsal: „Jeho důvěra a odevzdání Pánu přítomnému v Eucharistii se dá jen těžko vyjádřit slovy. V každém případě ho podle toho nazývali ti, co ho znali: Ubožák čtyřicetihodinové modlitby.“

Ani velké vzdálenosti, ani lijáky, ledové zimy nebo letní vedra ho nemohly zadržet, ačkoliv byl jen chatrně oblečen a obutý. Celé dny trávil před oltářem na kolenou a už jen samotný jeho zjev vypovídal o ohni, který mu hořel v srdci.

Lidé, kteří ho viděli, byli doslova zapálení postojem a soustředěností – „němým kázáním“ tohoto zvlášť pokorného muže. Když si tento žebrák přečetl kousek z duchovních textů, upřeně se zahleděl na svatou Hostii anebo se s rukama sepnutýma na prsou a se zavřenýma očima pohroužil do vnitřního rozjímání o Božích tajemstvích, především o Ježíšově utrpení. „Když medituji nad umučením Pána, jsem zároveň ponořen do největšího tajemství Nejsvětější Trojice.“ Jeho bledá tvář se potom jakoby zapálila a vyzařovala pokoj. Jen když si tento svatý žebrák myslel, že je před Nejsvětější svátostí sám, tiše a s velkou láskou se obrátil na Pána: „Smiluj se nade mnou, smiluj se... Dej tento kříž mně... Na tvých bedrech není na správném místě.“ Některé kněze tento výjev dojal tak, že se jim – v porovnání s chladem vlastního srdce – hrnuly do očí slzy lítosti. V posledních letech Benedikt vícekrát týdně, téměř vždy se slzami v očích, přijímal svaté přijímání, ministroval při mši svaté anebo doprová-

zel kněze při jejich činnostech a Římány vždy znovu dojímal jeho láska k Eucharistii, která hledala Pánovu blízkost v každém okamžiku.

Často pozorovali tohoto žebráka v extázích modlitby; pokud to však jen šlo, Benedikt velmi dbal na to, aby zůstal zcela nenápadný a nepoznaný. Když v létě 1780 epidemie horečky vyprázdnila

kostely a vyčistila ulice města, Benedikt sám nahradil chybějící adoratory před Nejsvětější svátostí a svoji pozici neopustil ani tehdy, když i jeho samotného přepadla horečka.

Poslední roky krátkého života

V posledních dvou letech života tento světec, posetý ranami, už nemohl být neustále na adoraci; bránila mu v tom nemoc a celková tělesná vysílenost. Tu mu Bůh vyšel na pomoc a jeho touhu adoratvat splnil milostí bilokace. Mnozí věřící pod přísahou potvrdili, že v tom či jiném římském kostele viděli celý den tohoto žebráka před Nejsvětější svátostí, ačkoliv on sám ležel nemocný na lůžku.

Na začátku Svatého týdne roku 1783 bylo tomuto sotva 35letému muži už velmi zle. Ve středu, v den své smrti, se smrtelně bledý a vysílený Benedikt dlouho modlil ve svém oblíbeném kostele, dokud ho nápor slabosti nepřinutil, aby se s vypětím všech sil dostal ven. Tu na schodech upadl a jeden dobrý přítel ho, už umírajícího, odnesl do svého nedalekého bytu. V šest hodin večer 16. dubna, když římské zvony vyzváněly *Salve Regina*, zemřel Benedikt Labre, který se připodobnil ukřižovanému Spasiteli dokonce i rysy své tváře. Děti, které se tomuto „*poverello delle quarant' ore*“ – „ubožákovi čtyřicetihodinové modlitby“ často posmívaly, se nyní rozutekly po ulicích města a ohlašovaly: „Světec je mrtvý!“ O oblíbě tohoto žebráka mezi obyvateli Říma svědčí také to, že v těchto velikonočních dnech přicházely obrovské zástupy lidí k jeho mrtvému tělu vystavenému v kostele. Takovou účast lidu neviděl Řím dokonce ani při pohřbu svatého Filipa Neriho.

Benediktovo tělo bylo při triumfálním pohřbu uloženo v kostele Santa Maria ai Monti po levé straně hlavního oltáře. Již během krátké doby prý se u jeho hrobu stalo více než 100 zázračných událostí. Proto papež Pius VI. zahájil beatifikační proces, který byl dokončen v roce 1860, kdy papež Pius IX. prohlásil Benedikta blahoslaveným. Lev XIII. ho posléze v roce 1881 slavnostně zařadil na seznam svatých. Svatý Benedikt Josef Labre je patronem bezdomovců, žebráků a poutníků.

*Z Vítězstvo Srdca 104/2015
přeložil a redakčně upravil -dd-*

SYRSKÝ ARCIBISKUP O BRUSELSKÉM KRVEPROLITÍ: EVROPA SKLÍZÍ, CO ZASELA

Při atentátech v Paříži a nyní také v Bruselu platí nevinní civilisté za to, co mocné evropské kruhy zasely v posledních letech v Sýrii a Iráku, komentuje syrsko-katolický arcibiskup Jacques Behnan Hindo pro agenturu *Fides* tragické události v hlavním belgickém městě. Pastýř syrsko-katolické eparchie v Hasace-Nisibi na samém severovýchodě Sýrie uvažuje nad zásadní zodpovědností evropských a západních politických lídrů, ovlivňovaných krátkodobými egoistickými zájmy. „Také různí evropští představitelé ještě v nedávné době sledovali jako hlavní geopolitický cíl pád Asadovy vlády, označovali teroristické uskupení al-Nusra za stoupence »umírněného islámu« a vinili Rusko z útoku na jejich pozice,“ zdůrazňuje arcibiskup Hindo. Mnohé západní vlády navíc doposud nezpochybnily výsadní vztahy, které udržují se státy a finanční mocí, jež svými zdroji a ideologiemi podporují teroristické sítě.

„Evropští vládcí – a vůbec celý Západ – se už celá desetiletí přednostně orientují na Saúdskou Arábii a emiráty Arabského poloostrova. Dalí tak těmto zemím možnost, aby v Evropě, včetně Belgie, financovaly mešity, kde se hlásá *wahhábismus*, ideologický základ všech džihádistických skupin. K tomu všemu došlo kvůli naprostému převládnutí ekonomické logiky a miliardovým kontraktům s vlastníky ropy,“ vysvětluje arcibiskup Hindo. Podle syrského pastýře je také odpověď na migrační krizi příznakem slabosti a zmatku, ve kterých se ocitlo evropské vedení: „Evropa si sama zvolila, že se stane rukojmím Turecka. Chápu evropské obtíže, ale rád bych poznamenal, že uprchlíci přijatí Evropou v loňském roce nepřesahují dvě desetiny procenta jejího celkového obyvatelstva, zatímco v tak malé zemi jako Libanon počet uprchlíků odpovídá polovině místních obyvatel. Mám rovněž pochopení pro slzy evropské komisařky pro zahraniční politiku, nicméně upomínám, že v Sýrii jsou už pět let vyvražďovány tisíce muslimů a křesťanů, žen, mužů i dětí, pro které nikdo nepláče,“ uzavírá arcibiskup syrské Hasaky.

Zdroj: www.radiovaticana.cz

Bůh to přehání s milosrdenstvím, my můžeme přehánět s vděčností

- dokončení homilie Svatého otce ze str. 2

Právě taková byla dynamika milosrdného Samaritána, který „prokázal milosrdenství“ (Lk 10,37), nejprve byl dojat, pak se přiblížil ke zraněnému, obvázal jeho rány, dopravil jej do hostince, přenocoval a slíbil, že se vrátí, aby doplatil, co bude třeba. Toto je dynamika milosrdenství, která spojuje malé gesto s velkým, a aniž by narušila něčí křehkost, trochu rozšiřuje dosah pomoci a lásky. Každý z nás, když nahlédne svůj život pohledem dobrého Boha, může se po cvičit v paměti a objevit, jak Pán prokázal milosrdenství nám a jak byl mnohem milosrdnější, než jsme věřili, a tak nás povzbudil, abychom Jej prosili o další krůček a projevil tak ještě více milosrdenství v budoucnosti. „Ukaž nám, Pane, svoje milosrdenství.“ (Ž 85,8) Tento paradoxní způsob prosby ke stále milosrdnějšímu Bohu pomáhá rozbít ona těsná schémata, do nichž nezřídka ukládáme přebytek jeho Srdce. Prospěje nám, když vyjdeme ze svých ohrazení, protože Božímu Srdci je vlastní, že překypuje smilováním, přetéká a rozlévá svoji něhu, takže vždycky zbývá, poněvadž Pán raději něco ztratí, než aby chyběla jediná kapka, raději nechá četná zrna sezobat ptactvu, než aby při setbě jen jediné chybělo, poněvadž všichni jsou schopni přinést hojný, třicetinasobný, šedesátinasobný i stonásobný užitek.

Jako kněží jsme svědkové a služebníci stále většího milosrdenství našeho Otce; máme příjemný a útěšný úkol Jej ztěles-

ňovat jako Ježíš, který „procházel a prokazoval dobrodiní“ (Sk 10,38) tisícovými způsoby, aby dosáhlo ke všem. Můžeme přispět k jeho inkulturaci, aby Jej každý člověk přijal do své osobní životní *zkoušenosti* a tak Jej mohl chápat a – kreativně – prokazovat způsobem vlastním svému lidu, rodině a bytí.

Dnes v tento Zelený čtvrtek Svatého roku milosrdenství bych rád mluvil o dvou oblastech, ve kterých to Pán s milosrdenstvím přehání. Poněvadž je nám v tom On sám příkladem, nemusíme mít strach, že budeme přehánět také my. Jednou oblastí je setkání; druhou je jeho odpuštění, které nás zahanbuje a dává nám důstojnost.

První oblastí, kde vidíme, že *Bůh přehání* ve stále větším milosrdenství, je *setkání*. Dává se cele a takovým způsobem, že každé setkání bezprostředně přechází ve slavení. V podobenství o milosrdném Otci (marnotratném synu) jsme zaskoče-

ni mužem, který dojat běží vstříc svému synu, aby jej objal. Vidíme, jak jej objímá, dává mu polibek, dbá, aby mu navlékli prsten, který mu dává pocit rovnosti, i sandály, které nosí syn a nikoli nádeník; potom všechny vybízí, aby se dali do práce, a přikazuje připravit slavnost. Když rozjímáme, udiveni touto překypující radostí Otce, kterému návrat syna umožnil svobodně, bez odporu a odstupu projevit lásku, nemusíme se obávat přehánění při svém děkování. Správnému postoji se můžeme naučit u onoho malomocného ubožáka, který spatřil, že je uzdraven, zanechal svých devět druhů, kteří jdou vykonat, co jim Ježíš poručil, a vrací se, aby poklekl u Pánových nohou, velebil Boha a mocným hlasem Bohu děkoval.

Milosrdenství obnovuje všechno a navrácí lidem jejich původní důstojnost. Proto je správnou odpovědí překypující díkůvzdání. Je třeba ihned slavit, obléci se, sejmut zahořklost staršího syna, radovat se a slavit... Proto jedině takto, plnou účastí na klimatu slavení lze správně smýšlet, prosit o odpuštění a jasněji vidět, jak lze napravit spáchané zlo. Může nám prospět, zeptáme-li se: Oslavuji, když jsem se vyzpovídal? Anebo přejdu rychle k něčemu jinému, jako když po návštěvě u lékaře vidíme, že výsledky laboratorních vyšetření nedopadly tak špatně, vrátíme je do obálky a přejdeme k něčemu jinému? A když dávám almužnu, dám tomu, kdo ji přijímá, čas, aby vyjádřil svůj dík, slavím jeho úsměv a požehnání, kterého se nám dostává od chudých, anebo pokračuji rychle za svými věcmi, „jakmile jsem nechal upadnout minci“?

Další oblastí, kde vidíme, jak Bůh přehání ve stále větším milosrdenství, je *samo odpuštění*. Nejenom odpouští nevyčísitelné dluhy, jako služebníkov, který jej úpěnlivě prosil a potom se ke svému druhovi sám zachoval uboze, nýbrž umožňuje nám přejít od nejostudnějšího zahanbení přímo a bez mezistupňů k té nejvznešenější důstojnosti. Pán dovoluje omilostněné hříšníci, aby mu důvěrně omyla nohy svými slzami. Jakmile Šimon Petr vyznává svůj hřích a prosí, aby se od něho vzdálil, Pán jej pozvedá k důstojnosti

Prefekt papežského domu: Církev se nesmí řídit duchem doby

Prefekt papežského domu, arcibiskup Georg Gänswein, varuje katolickou církev, aby se nesnižovala na úroveň ducha doby. „Církev se nesmí řídit tím, co právě letí, nýbrž má hlásat to, na čem záleží,“ uvedl osobní sekretář Benedikta XVI. pro německý zpravodajský magazín *Focus* (13. 3. 2016). Námitku, že „církev nejde s dobou“, považuje Mons. Gänswein za bezdů-

vodnou a nepodloženou. Církev totiž vždy bude „zastaralá“ či „nemoderní“, jinak by zradila Boží slovo, které na člověka působí jako „troufalost, být léčivá“. Ježíš Kristus se také nepřizpůsoboval době, nýbrž je nadčasový a stále aktuální, podotýká devětapadesátiletý arcibiskup, který slouží úřadujícímu i emeritnímu papeži.

Podle www.radiovaticana.cz

rybáře lidí. My však tihneme k oddělování těchto dvou postojů. Když zakoušíme zahanbení nad hříchem, skrýváme se a jeme se svěšenou hlavou jako Adam a Eva, a když jsme povýšeni k důstojnosti, snažíme se zakrývat hříchy a rádi se ukazujeme, skoro naparujeme.

Naše odpověď na překypující Pánovo odpuštění by měla spočívat v udržování *onoho zdravého napětí mezi důstojným zahanbením a důstojností, která se dovede hanbit*, v takovém postoji, který se sám snaží pokořovat a snižovat, ale je schopen přijmout, když jej Pán pro dobro poslání povýší, aniž by si v tom liboval. Vzorem, který podává evangelium a který nám může posloužit, když se zpovídáme, je Petr, který se nechává opakovaně dotazovat na svoji lásku a zároveň obnovuje přijetí svého poslání pást ovce, které mu svěřuje Pán.

K hlubšímu proniknutí do hloubi této „důstojnosti, jež se umí stydět“ a která nás chrání před tím, abychom se považovali za něco více či méně, než co z milosti jsme, nám může pomoci, podíváme-li se na pokračování úryvku z Izaiáše, který Pán dnes čte ve svoji nazaretské synagoze. Prorok potom říká: „Vy se budete nazývat »Hospodinovi kněží«, bude se vám říkat »Služebníci našeho Boha«.“ (Iz 61,6) Tento chudý a hladový lid, který byl vězněn, je bez budoucnosti, zdecimován a skartován, Pán proměňuje na kněžský lid.

Jako kněží se ztotožňujeme s tímto odepsaným lidem, který Pán zachraňuje, a připomínáme si, že existuje množství a bezpočet chudých a nevědomých lidí, kteří jsou věznění a utiskováni. Pamatuje se však, že každý z nás ví, do jaké míry je nezdědká slepý a zbavený světla víry, a to ne proto, že nemáme po ruce evangelium, ale kvůli přemíře komplikovaných teologií. Cítíme, že naše duše žízni po spiritualitě, nikoli však z nedostatku živé vody, kterou pijeme pouze po douškách, nýbrž kvůli přemíře „perlivých“, „light“ spiritualit. Také si připadáme uvěznění, i když nejsme jako mnohé národy obklíčeni nepřekonatelným kamenným či kovovým ohrazením, nýbrž virtuálním zesvětštěním, jež se otevírá a zavírá pouhým *kliknutím*. Jsme utiskováni, ale nikoli hrozbami a štolci jako mnozí chudí lidé, nýbrž podmanivostí tisícových nabídek konzumu,

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Jan 21,1-19

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděl mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“

Odpověděli mu: „Nemáme.“

On jim řekl: „Hod'te síť na pravou stranu lodi a najdete.“ Hodili ji tedy a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb.

Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty - byl totiž oblečen jen nalahko - a skočil do moře. Ostatní učedníci došli s lodí - nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť

plnou velkých ryb, bylo jich sto třiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než tito?“

Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“

Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce.“

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“ a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno - ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

mu, které nejsme s to setřást, abychom kráčeli svobodně po stezkách, jež vedou v lásce k našim bratřím, k Pánovu stádcí, k ovcím čekajícím na hlas svých pastýřů.

A Ježíš nás přichází vykoupit a umožnit nám vykročit, aby nás proměnil z chudých a slepých, z uvězněných a utiskovaných na služebníky milosrdenství a útěchy. A říká nám slovy proroka Ezechiela, který se obrací k lidu, jenž smilnil a vážně zradil svého Pána: „Rozpomenu se na svoji smlouvu, sjednanou s tebou za dnů tvého mládí... Vzpomeň si na své chování a zastydíš se, když si vezmu tvé větší a i menší sestry a dám ti je jako dcery, avšak ne pro dřívější smlouvu s tebou. Uzavřu s tebou smlouvu novou a poznáš, že já jsem Hospodin, aby ses rozpomenul a zahanbil a nemohl již otevřít ústa pro

hanbu, až ti odpustím všechno, co jsi udělal - praví Pán, Hospodin.“ (Ez 16,60-63)

V tomto Svatém roce oslavujeme s veškerou vděčností, které je naše srdce schopno, našeho Otce, a prosme jej, aby „stále pamatoval na svoje milosrdenství“; s důstojností, která se umí hanbit, přijímejme milosrdenství v raněném těle našeho Pána Ježíše Krista a prosme Jej, aby nás obmyl od každého hříchu a vysvobodil nás z každého zla; a s milostí Ducha Svatého se snažme předávat Boží milosrdenství všem lidem prokazováním skutků, které Duch v každém probouzí k obecnému blahu veškerého věřícího Božího lidu.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)

Dopis Donu Diegovi de Gusman a dr. Loartovi k jejich vstupu do Tovaryšstva Ježíšova

Otec Diego de Gusman a doktor Loarte byli jedni z prvních učedníků sv. Jana z Avily, kteří vstoupili do Tovaryšstva Ježíšova.

Ten první, který by mohl být nazýván jeho prvorozeným duchovním dítětem, byl synem hraběte Baylena, ale v raném mládí se vzdal svého postavení a bohatství, aby se stal knězem. Strávil patnáct let kázáním, které přineslo hojné ovoce, a poté roku 1552 byl přijat do Tovaryšstva Ježíšova sv. Františkem Borgiášem. Pokračoval ve své dřívější práci, než byl povolán do Říma sv. Ignácem z Loyoly, který ho vyslal kázat v různých částech Itálie; zemřel ve španělské Andalusii s pověstí světce.

Doktor Loarte byl slavným teologem a asistentem otce Gusmana v jeho práci ve Španělsku, ale jeho velká pokora ho přiměla, aby si zvolil úřad katechizace dětí a zpočátku služby. Byli společně přijati do Tovaryšstva Ježíšova a současně odešli do Říma. Doktor Loarte se poté stal hlavou akademie v Janově. Zemřel ve Španělsku v roce 1582.

* * *

I. Nevól žádné zvláštní prostředky, abys propagoval své vlastní cíle nebo zaměřil své emoce na nějakou osobu, ale přej jim dobro a předstupuj za ně před Boha. Strěž se pomáhat jim nějakým zvláštním způsobem své vlastní volby: naopak, odolávej takovýmto myšlenkám jako pokušení.

II. Nemysli si, že jsi přišel do Tovaryšstva Ježíšova, abys kritizoval jiné lidi, ale vždy měj na mysli výrok svatého mnicha: „Přišel jsem, abych byl souzen od jiných lidí, ne abych je soudil.“ Buď nanejvýš opatrný, aby ses vyvaroval tohoto nebezpečí, zejména když považuješ sebe za moudrého a osvěceného, protože je jednoduché udělat chyby v těchto záležitostech, a dokonce riskovat ztrátu Boží milosti. Věř, že Bůh usměrňuje ty, které ustanovil k vládnutí, a že představení mohou mít zvláštní motiv nebo záměr pro svá jednání, o kterém nic nevíš. Krátce, neposuzuj ostatní lidi a nezaplétaj se do toho, co se tě netýká; „Co tobě na tom záleží? Ty mě následuj“ (Jan 21,22), jinak budeš žít ve stavu stálých obav a potíží.

III. Pevně zapuť kořeny v poslušnosti a uvědom si, že Bůh ti ukázal velké milosrdenství, když tě povolal v praktikování tohoto v životě. Věř, že učiní svou vůli, kterou si uvědomíš, skrze tvé představené, kteří mají tuto jistotu, ne kvůli nějakému vědění, které vlastní, ale protože On slíbil, že pomůže poníženým. Pokud budeš poslouchat bezpodmínečně, zažiješ veliký pokoj a učiníš rychlý pokrok v krátkém čase.

IV. Ačkoliv ti není povolena svoboda, o které si myslíš, že je potřebná k získání duší, ale jsi zahrnut povinnostmi různého druhu, nebuď tímto zneklidněn. Zachování a rozšíření tohoto řádu velmi přispěje k spáse lidí, což je cíl, pro který byl ustanoven. Tedy pokud pouze umýváš nádoby, pomáháš k obrácení duší a měl bys být zcela spokojen s takovou prací, měl bys zasvětit svůj život v pomoci Tovaryšstvu, v čemkoliv jsi zavázán těmi, kteří jsou nad tebou ustanoveni. Nenech své myšlenky spočívat na jakémkoliv jiné službě, ale ochotně dělej to, co je ti poručeno, ne ani tak kvůli zásluze činnosti samé, jako kvůli poslušnosti, kte-

rá je od tebe vyžadována. Všimni si, že Kristus ti dal velkou milost, když tě povolal jako člena Tovaryšstva, kde se Mu tak vroucně slouží.

V. Buď připraven na kříž a měj jej vždy před očima: Usiluj, abys nedal žádnou příčinu ke stížnostem druhých a snášej trpělivě jejich chyby. Nenechávej svou mysl rozrušit rozdíly charakteru u různých bratrů, neboť dosud jsi dobře obstál v testu života ve společnosti svých bratrů, nemyšli si však, že jsi udělal velký duchovní pokrok. Tvá hlavní starost by měla být: žít v lásce se svými bratry, snášet nehody radostně a s odhodláním; brát si příklad z něhy Krista našeho Pána, nechat ostatní, aby s tebou jednali jako s blátem pod jejich nohama. Setkáš se s tolika pokušeními v tomto bodě, že pokud nebudeš bděle hledět, zajisté padneš. Udržuj svůj pohled zaměřený na sebe; nikdy se nepři nebo nekárej jiné lidi, nepokoušej se jim vládnout, pokud není na tebe tato povinnost uložena: Pokud není, buď tvým heslem: „Nepřišel jsem soudit, ale být souzen.“

VI. Využij své práce k svému vlastnímu postupu v duchovním životě se vši pilí vhodnou pro zabezpečení Božích představ. Pamatuj, že jsi byl povolán patřit na nebeskou vizi Krista visícího na kříži a že stojíš na svaté zemi; proto nenech vládnout uvnitř sebe žádnou smrtelnou touhu. „Posilujte se zkrátka v Pánu a v síle jeho moci“ (Ef 6,10); odmítni sebe nejen ve svých smyslech, ale hlavně ve své vůli a nejvíce ve svém porozumění, neboť to je to, co podkopává základy dobra a je nepřitelem pokoje; to je troufalý začátek kruhu rebelie a posuzování svých představených; to je otec rozdělení a nepřítel poslušnosti, protože je to idol postavený na místo Boha. Znovu a znovu k tobě mluvím a snažně tě prosím skrze milosti Boží, aby ses pokořil a nad tím vládl vírou, že příkazy nadřízených jsou příkazy Boží vůle. Nech tuto myšlenku, a žádnou jinou, aby byla vždy tvou útěchou a tvým útočištěm ve všech obtížích, neboť pokud se jí budeš držet, vše bude s tebou dobré. ►

► Pět stupňů pokory

Prvním stupněm je rozpoznat svoji vlastní nízkost, člověk by měl jednat se svou vlastní vůlí s pohrdáním.

Druhým stupněm je navenek ukazovat toto sebepohrdání jak v oblékání, tak v chování, a vybrat si práci průměrné a služebné povahy.

Třetím je být trpělivý, když tebou druzí pohrdají.

Čtvrtým je mít radost, když je tebou pohrdáno.

Pátým je toužit z celého srdce být opovrhován druhými.

Dvanáct dalších stupňů pokory⁽¹⁾

První stupeň je bát se Boha.

Druhý je odmítnout svou vlastní vůli.

Třetí je poslušnost.

Čtvrtý je trpělivost.

Pátý je vyznání hříchů.

Šestý je pohrdání sebou.

Šedým je preferovat druhé před sebou, považovat je za vyšší.

Osmý je vyhnout se zvláštností ve vnějších záležitostech.

Devátý je být tichý, ledaže bys měl co říci.

Desátý je nebýt pohotový k smíchu.

Jedenáctý mluvit málo a s vážností.

Dvanáctý preferovat nízké postavení a zaměstnání.

Deset rad, jak vést duši na cestě spásy

I. Okamžitě vypudit z mysli nejen unáhlené soudy o tvém bližním, ale také pouhé pomýšlení na jeho chyby nebo hříchy. Obrať svou mysl k Bohu a ukaž mu zranění své vlastní duše, aby je mohl vyléčit.

II. Pokud nemáš sílu toužit po utrpení, omezování, soužení nebo urážkách, hrubosti a těžké práci, alespoň je snášej trpělivě a v tichosti: Nezapomívej se tím, od koho přicházejí, ale dívej se na ně jako na seslané rukou Boží. Modli se k Němu za ty, kteří jsou příčinou těchto zkoušek, a pros Ho, aby jim udělil milost pro jeho lásku, neboť trpělivost v obtížích je známkou spásy.

III. Vzdej díky Bohu za všechny své duchovní milosti, přirozené dary a každé další dobro, které vlastníš. Nepřipisuj sobě nic, kromě hříchů, chyb a nedokonalostí.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dnes vám přináším lásku. Bůh mi dovolil, abych vás milovala a z lásky vás zvala k obrácení. Vy jste, děti moje, chudí na lásku a ještě jste nepochopili, že můj Syn Ježíš z lásky dal svůj život, aby vás spasil a dal vám život věčný. Proto se modlete, děti moje, modlete se a v modlitbě pochopíte Boží lásku. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. března 2016

IV. Když vyvstane jakýkoliv pocit závislosti ve tvé mysli kvůli duchovním, přirozeným nebo dočasným výhodám tvého bratra, pozvedni své srdce k Bohu, pros Ho za povznesení těchto darů u tvého bratra; raduj se nad dobrem u jiných a lituj jejich nedostatků.

V. Ať je tvým pevným přesvědčením, že nemáš nikdy toužit ani usilovat po ničém, jen po vlastnění milosti a lásky Boží, aby ses vyvaroval jeho urážky a těšil Ho ve všech věcech. Zda mrtev nebo živ, nemocen či zdrav, vesel či smuten, ctěn nebo zostouzen, postač si s tím. Ať jsi rektorem nebo kuchařem, zde nebo na druhém konci světa, na ničem z toho nezáleží, kromě toho, zda tě to přibližuje k Bohu.

VI. Buď přesvědčen o té pravdě, že pokud budeš žít, budeš muset trpět ve zkouškách, bolestech a pokušeních. Neboť kříž je odměnou služebníků Ježíše Krista našeho Pána, snášej jej trpělivě, pamatuj, že tvé viny jsou četné a žádají si mnohem větší trest: „Život člověka na zemi je dobrou zkouškou“ (srov. Job 7,1) a: „Kdo vytrvá až do konce, ten bude spasen.“ (Mt 10,22)

VII. Kdykoliv pomyslíš, ve slově nebo v pýše, že jsi lepší, užitečnější nebo jakýmkoliv způsobem nadřazený druhým, odmítej to ihned jako nejodpornější Bohu. Vyznej Mu své viny a chyby a popros Ho o jejich nápravu: „Neboť Bůh se staví proti pyšným, ale svou milost dává pokorným.“ (1 Petr 5,5)

VIII. Pokud ti rozum říká, že ostatní jsou vinni v nějaké záležitosti, v níž jsi nevinný, neomlouvej se, i když nejsi odsouzenihodný, ale obviň sebe a pochval svého bratra, i když tak na sebe uvalíš trest nebo výtku či bolest. Ačkoliv sis to v tomto případě nezasloužil, tvé dřívější hříchy si toto pokání zasluhují; nikdy nemůžeš trpět, jako bys byl zcela bez hříchu, a tudíž se nikdy neospravedlňuj. ►

IX. Často během dne, ale zejména když zkoušíš své svědomí, pamatuj vzdát díky našemu Pánu Ježíši Kristu, že tě vykoupil a učinil přítelem Božím a získal ti tolik prospěšného svým utrpením a strádáním. Chval Boha za to, že tě Mu dal; měl bys také oslavovat Boha za své vlastní dokonalosti.

X. Plodem svatého přijímání a všech dalších duchovních cvičení by nám mělo být získávat větší sílu sloužit a milovat našeho Pána, odolávat pokušení, snášet své zkoušky s trpělivostí a nedopřávat si sladkých nebo milých pocitů, které jsou obvykle známkou nedokonalosti a mohou být dokonce poslány ďáblem, aby nás podvedl. Neusiluj tedy získat tyto emoce, když ti je Pán neposílá; a pokud je pošle, vyvaruj se předpokladu pohrdání svým bratrem proto, že on je nemá, neboť on je, velmi pravděpodobně, svatější a mnohem milejší Bohu než ty.

Patnáct pravidel pro toho, kdo má v úmyslu vstoupit do posvátného stavu

I. Měj své hříchy vždy na paměti a denně jich lituj.

II. Považuj sám sebe za nejohavnějšího a nejnedbalejšího ve všech věcech, za nehodného společnosti nebo ohledu jiných lidí, a tak v zoufalství z ničeho dobrého v sobě důvěřuj pouze v Boží milosrdenství.

III. Nejen že se musíš zdržet soudit druhé, ale musíš svou mysl upnout na své vlastní viny, takže nebudeš moci vnímat ani uvažovat nad nedokonalostmi jiných lidí.

IV. Neukazuj ani nepociťuj hněv ke komukoliv jinému, ani s nimi nejednej ve špatné vůli nebo v nenávisti, ale udržuj své srdce tiché, klidné a pokorné, a tvé vystupování ať je vážné a střídité.

V. Buď připraven a ochoten pomoci druhým. ►

► VI. Neužij žádného hloupého slova nebo vtípu, ani nemluv povrchně, jen pokud by si to dobročinnost pro tvé bratry vyžadovala.

VII. S trpělivostí snášej všechny obtíže, rozpory v řeči, týráni a nadávky seslané Bohem, aby tě zkoušel: Snášej je radostně, a dokonce po nich touži; podrob se a ne nech svou duši, aby proti tomu rebelovala.

VIII. Umrtnuj všechny své touhy poznávat, slyšet, zakoušet nebo vlastnit cokoli, co není nezbytné; ponech si jen upřímnou snahu o vše k užtku své duši.

IX. Neustále odháněj všechny myšlenky, které by tě odváděly od Boha.

X. Ať tvou jedinou starostí v tomto životě je potěšit Všemohoucího.

XI. Nehlouběj nad událostmi, které se dějí, nebo se ne div, proč se takové věci dějí, ale přijmi je s díky z Božích rukou s pevnou vírou, že On bdí nad tebou a všemi lidmi a dovolí, aby se vše dalo jen pro naše větší dobro, jakkoliv tomu můžeme sebe méně porozumět.

XII. Buď spokojen s jídlem, které je obvykle dáváno společenství, a neptej se po ničem navíc, pokud jsi zdrav. Když nemůžeš jíst to, co je před tebe kladeno, děkuj za příležitost umrtvovat svůj apetit.

XIII. Nezapývej se tím, co se tě netýká, zejména s ohledem na chyby tvých bratří nebo jednání tvých nadřízených.

XIV. Vždy prokazuj poslušnost, respekt a upřímné city ke svým představeným; velmi si je považuj a nikdy nedovol, aby cokoli bylo uděláno v tvé přítomnosti buď proti nim, nebo jiným lidem.

XV. Udržuj svou duši i tělo ve skromnosti; nikdy nezahálej a pohrdej všemi pozemskými věcmi. Pečlivě dodržuj pravidla a ustanovení o vhodném místě, čase a zvyklostech a všech ostatních nezbytných okolnostech, neboť to jsou zbraně tvého válečnictví, a pokud nechceš riskovat pokušení, musíš být v tomto bodě velmi důsledný.

*Z Letters of Blessed John of Avila.
Stanbrook Abbey, Worcester.
Burns & Oates LTD.,
28 Orchard st. London. W. 1904
Přeložil -jn-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Toto je krátké resumé slavných dvanácti stupňů pokory obsažených v 7. kapitole Svatých pravidel sv. Benedikta.

Ježíš z Bronxu

Uprostřed newyorské ulice se v noci mlátí asi 40 lidí. Františkán se přezhánvá, vystupuje z auta a vecpe se do samého středu té zápasící hromady. Začíná křičet ze všech sil: „In the name of God, stopped!“ (Ve jménu Božím, přestaňte!) A skutečně, zápas rychle končí, ačkoliv se řeholník obává, že sám dostane nožem nebo pěstí.

Františkáni Obnovy, nazývaní také bratři z Bronxu, přinášejí Krista tam, kam nikdo nechce jít. Bratři sami si myslí, že nedělají nic zvláštního. Nic kromě toho, že „hlásají Ježíše, rozdávají jídlo a pracují s lidmi, které společnost odmítá“. Ve skutečnosti je jejich práce velice nebezpečná. Bronx je jedna z pěti newyorských čtvrtí považovaných za ghetto zaplněné násilím, drogami, válkami gangů a nedostatkem naděje. Páchá se tam víc zločinů než v chudobných čtvrtích v Moskvě nebo v Riu de Janeiro. Navzdory obrovskému ohrožení se tam řeholníkům nikdy nic nestalo. Také narkomani, prostitutky i překupníci s drogami je často zdraví: „God bless you!“ (Pozdrav Pán Bůh!)

Začátky misijní činnosti

Františkáni Obnovy je společenství založené roku 1987 v USA osmi kapucíny, kteří zatoužili žít evangelium radikálním způsobem. „Chcete jít za Kristem ukřižovaným?“ zeptal se jich tehdy kardinál O'Connor, tehdejší newyorský arcibiskup. Hovořil dál: „K Bohu se můžete modlit na štítech zasněžených hor nebo nad břehem oceánu, ale pokud chcete jít za Kristem až na Kalvárii jako svatý František z Assisi, proč nesejít až na samé dno ghetta?“ Kardinál odvážlivcům svěřil farnost na jihu Bronxu.

Řeholníci začali těžkou prací mezi narkomany, bezdomovci, prostitutkami, vyvr-

heli společnosti, překupníky drog a gangstery. Jejich jedinou zbraní byla a je víra, chudoba a modlitba. Ve staré farní škole, která se nacházela u kláštera, vytvořili sdružení vzájemné pomoci pro přistěhovalce, zřídili tam třídy pro vyučování angličtiny a školu pro mládež z této čtvrti. Už za několik měsíců, krátce před Vánoci roku 1987, otevřeli útulek pro bezdomovce pojmenovaný *Padre Pio*. O deset let později už bylo bratrů Obnovy na padesát. Charisma řehole vycházelo ze spirituality svatého Františka, blahoslavené Matky Terezy a svatého Jana Pavla II.

Takto jeden z bratrů vzpomíná na počátky jejich působení v Bronxu: „Náš začátek nebyl lehký. Kolem třetí ráno byly slyšet tupé údery na stěny budovy. Někdy se ozývala divná hudba. Trvalo to zhruba měsíc. Myslím, že nás ďábel chtěl vystrašit. Chytili jsme se Ježíše. Večer co večer jsem vcházel do každé místnosti v budově s basketbalovou pálkou v ruce, abych prověřil, jestli tam nejsou nějakí vetřelci, a zpíval jsem, jak nahlas to šlo: »I love You, Jesus, I love You!« Ale necítil jsem se nijak zvlášť povznesený na duchu...“

Když se bratři ptali Matky Terezy, jakým stylem mají začínat „od nuly“, odpověděla, že základem všeho je hodina adorace Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti každý den. Františkáni o tom vědí, a proto tráví denně asi pět hodin na modlitbách. Jednou za týden mají den duchovní obnovy a jednou za měsíc tráví den v poustevně v lese. Kromě toho stráví každý z nich pět až osm dní za rok v tichu poustevny. Jsou přesvědčeni, že pokud mají pohled upřený na Ježíše, ten se o všechno postará.

Nuzní vnímají jednoduchost, lásku a pokoj, které vyzařují z kláštera i z řeholníků. Bratři mají lásku, radost a pokoj, protože jsou naplněni Bohem. Stejně tak přiznávají i sami řeholníci, že je nezřídka posiluje víra lidí, kterým slouží: „Znal jsem uklízečku, která pracova-

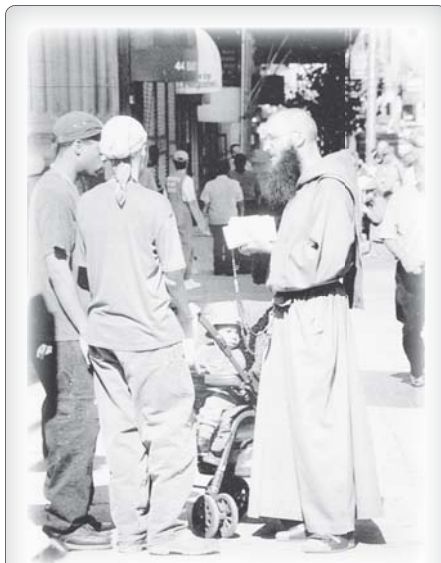

Křížová cesta ulicemi New Yorku

► la v nemocnici. Během pěti dnů jí zemřela matka, shořel jí dům a její sestra přišla o život při automobilovém neštěstí. A ona stále důvěrovala Bohu...“

Cesty ke Kristu

Otcové i bratři z Bronxu prošli nejdnou těžkou cestu návratu k Bohu a k opětovnému nalezení svého povolání. Je mezi nimi Kanadčan, který se před svým obrácením zapletl s drogami. Několik let strávil v Moonově sektě, až do jednoho říjnového dne roku 1979, kdy uslyšel, jak ve Washingtonu promlouvá Jan Pavel II. – a tehdy se obrátil. Prvním generálním představeným společenství byl františkán, který si sám zvolil přídomky „bratr Ubožák“ a „mnich Blázen“. Žije v obyčejné garáži a je poradcem biskupů zodpovědným za duchovní rozvoj obrovské diecéze. Zločince ve vězení katechizuje veliký Angličan, který pochází z londýnských dělnických předměstí; byl kdysi skinheadem. Ten by byl také trávil značnou část svého života za mřížemi, kdyby jednou nebyl našel v telefonní budce obrázek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Teď prochází branami vězení s kytarou v ruce ve společenství sester misionářek lásky. Další z bratrů snil o tom, že se stane hercem. Dnes pracuje mezi chudými v Bronxu a vyznává: „Čím víc kdo má, tím míň dává; čím míň kdo vlastní, tím ochotněji rozdává.“ Mezi bratry je také bývalý jazzový hudebník, který nadále skládá písně, aby mohl z příjmů za ně platit pohřby nejchudším. Novicmistrem je bývalý novinář, kterému nepomohl pochopit, že cílem masových sdělovacích prostředků musí být proměna lidského srdce, a ne pouze hlásání problémů světa a poskytování zábavy, nikdo jiný než stará žebračka. O přípravu jídla se stará bratr, který byl dříve barmanem a nezodpovědným motorkářem. Dnes je zarytým odpůrcem potratů a brání odvážně život počatých dětí. Jsou tu dva bratři, které spojuje nejenom láska k Eucharistii, ale i k různému kutilství: jeden je Portoríkánec, který od dětství vedl bidný život v Bronxu, druhý byl rozmazleným synáčkem měšťanské rodiny. Další řeholník byl protestantem a prodával počítače v Dallasu. Odjel do Evropy, do Medžugorje, aby pomáhal tamějším obětem válečných událostí; stal se tam katolíkem a objevil svoje povolání.

Řeholníci pomáhají druhým lidem, aby se našli v životě, tím že jim ukazují Krista

Ve společenství je také vysoký, dvoumetrový bratr s postavou dřevorubce. Krista mu pomohl najít jeden šťastný chudák z Apalačských hor.

Všichni ti řeholníci teď pomáhají jiným lidem, aby se našli v životě, tím že jim ukazují Krista, který žije, učí a působí ve svátosti smíření a Eucharistie. Radikálně odmítají každý hřích, ale hříšníky přijímají s láskou a ukazují jim, jak velice je Kristus miloval, když za ně obětoval svůj život.

Synové svatého Františka

Bratři berou Chudáčka z Assisi jako svého duchovního otce. Po svém obrácení tento svatý odhalil, že každý člověk, a zvláště ubohý, má nekonečnou hodnotu a důstojnost, poněvadž je s ním sjednocený samotný Kristus. Proto jednoho dne políbil malomocného, kterého ces-

Mnoha mladým františkáni zastupují otce, představují pro ně autoritu

tu potkal, přestože jeho vzhled byl odpudivý. Vtiskl mu také do ruky svůj měsíc s penězi.

Před každým z bratrů se dříve nebo později objeví nějaký „malomocný“ k „políbení“ – aby v něm poznal Kristovu přítomnost. „Malomocným“ byla pro bratra Stana mentálně zaostalá bezdomovkyně. Neodcházela od tohoto řeholníka ani na krok. Nikdy také nepromluvila ani jedno slovo. „Deptala mě, už jsem to nebyl schopný vydržet! (...) Jednoho dne jsem toho měl plné zuby, vyhodil jsem ji. O pět minut později mi, samozřejmě, pukalo srdce. Naštěstí se druhého dne vrátila. Doširoka jsem před ní otevřel dveře, objal jsem ji kolem krku, políbil ji a odprosil za předchozí den. A ona tehdy poprvé promluvila... Bůh občas využije i naše hříchy, aby mohl udělit svoje milosti.“

Další řeholník jménem Michael byl kdysi vysoko postaveným úředníkem. Navštěvoval nemocné s AIDS v poslední fázi. Dům pro tyto lidi otevřela Matka Tereza z Kalkaty v newyorské čtvrti homosexuálů. Pobývají zde ti, které nepřijali do nemocnice, ti, které rodina odvrhla. Jednou v noci si bratr Michael povšiml muže ležícího na zemi – vyhublá a bleďá kostra, plná ran. Pocítil velký strach a chuť utéct, ale připomněl si Františkovo setkání s malomocným. Potlačil svůj odpor a jemně, velice pomalu položil nemocného do lůžka.

Dnešní malomocní jsou lidé jako třeba Gaby, sezónní prostitutka; jako Nicolas, závislý 15 let na heroinu, na jehož pažích se už nedá najít kousek neporušené kůže; jako jeden Latinoameričan, přívrženec jakési sekty, jehož bratři osvobozují od zlého ducha, a on se jim za to „odvděčil“ tím, že jim ukradl veliký kříž z černého dřeva. Jsou to také lidé psychicky nemocní, kteří klepou na dveře kláštera a chtějí si s bratry porozprávět, protože jiní lidé se od nich odtahují, když vedou své monology v metru nebo na ulici.

Večer, když v klášteře vládne poměrný klid, je slyšet modlitbu jednoho z bratrů: „Pane, děkuji ti za milost, že ti můžu sloužit a dotýkat se tě ve tvých ubohých, ve všech těch, kteří jsou nepřijemní, přicházejí nevhod, nepoděkují, smrdí. Bez nich bych byl vydán napospas sám sobě a svému egoismu. Víím také, Pane, že já sám jsem malomocný a že musím milovat

► tu nemocnou část sebe samého, protože ty ji miluješ nekonečně. Děkuji za ty ubohé, kteří mi otevrou nebeské brány.“

Krize rodiny

Bronx byl bolestně zasažen rozpadem rodin. Žije zde 70 % rodin bez otce. Nejčastěji není ten muž, který v domě bydlí, otcem dětí. Krize otcovství přivádí mladé lidi k tomu, že hledají přijetí a pocit sounáležitosti v gangu. Řeholníci jsou často pro tyto mladé znamením naděje, poněvadž – podle výzvy svatého Jana Pavla II., aby se nebáli a vybízeli rodiny k životu, který odpovídá katolickému učení – pracují s mládeží a rodiny podporují. Místní obyvatelé to oceňují. Často jim i nekatořlíci říkají: „Dobře, že tady jste.“ Mnoha mladým františkány zastupují otce, představují pro ně autoritu.

Jeden z bratrů potkal osmiletého chlapce, kterého otec, obchodník s drogami, vyhodil z domu. Řeholník mu pověděl: „Běž teď k našim bratrům, oni jsou od této chvíle tvými otci.“ Františkány se věnují právě takovým odvrženým. Snaží se uvést do života radu blahoslavené Matky Terezy: „Nedovolte, aby každý, kdo k vám přijde, neodešel šťastnější.“

Luisův příběh

Luisův příběh se podobá případům mnoha dalších chlapců z čtvrti. Když měl osm let, zemřel mu otec. Matka měla sedm dětí a zůstala s nimi sama. Aby jí pomohl platit školu pro sebe i sourozence, začal malý Luis prodávat drogy. Jednoho dne vyzkoušel crack a sám upadl velmi rychle do závislosti. Ale i když byl narkomanem, nepřestal myslet na svou rodinu a starat se o sourozence. Jednoho dne přišel do kláštera a řekl bratrům: „Já už jsem ztracený. Ale vám svěťuji své bratry, sestry, matku. Neopouštějte je.“

Řeholníci rodinu pravidelně finančně podporovali a modlili se za Luise. Vždy, když si jeho máma přicházela pro tašky s jídlem, pokoušeli se ji utěšit: „Drž se, Sylvie, měj odvalu. Luis se z toho dostane.“ Ačkoliv se to zdálo nemožné, Luis se skutečně osvobodil ze závislosti. Za obchodování s drogami se dostal na tři měsíce do vězení. Za mřížemi musel podstoupit odvykací léčbu. Zdálo se mu, že se zblázní, ale zvládl to. Když ho propustili na svobodu, první jeho kroky směřovaly

k františkánům. Prosil je: „Neopouštějte mě, bratři, jestli do toho znovu spadnu, bude po mně.“ A řeholníci mu pomáhali. Rozhodl se zúčastnit evangelizačních misí Youth 2000, kde se během adorace uskutečnil zázrak jeho úplného uzdravení! Když kněz stanul před Luisem s Nejsvětější svátostí v monstranci, padl na zem a vzlykal. V jediné chvíli si uvědomil, jak cenný je v očích Boha. Dalšího dne se vyzpovídal, nechal za sebou svoji špinavou minulost a smířil se s Bohem i sám se sebou. Od té chvíle Luis radikálně změnil svůj život. Přerušil staré známosti, začal vyjíždět s františkány a podávat svědectví o svém obrácení a zázracích, které se v jeho životě staly. Po nějaké době byl zavražděn prodejci drog. Před smrtí svým vrahům odpustil.

Zápas o život nenarozených

Každou sobotu se bratři připojují k „pro-life“ aktivistům před newyorskými klinikami. Mezi obránci života tu jsou duchovní a zástupci nejrůznějších profesí: biskupové, skladníci, prodavači pizzy, matky rodin apod. Brání ty, kterým hrozí smrt, sotva byli počati. Během jednoho roku je díky těmto lidem zachráněno kolem 400 dětí. Když před klinikou stojí účastníci pokojné demonstrace za život, asi 20 % ze zamýšlených potratů se neuskuteční.

Bratři si všimají žen, které směřují na kliniku. Někteří se modlí růženec, jiní se snaží zavést rozhovor a nabídnout bezplatnou pomoc těm, které se rozhodnou dítě porodit. Dají se zaslechnout třeba takové hovory: „Nezabíjejte své děťátko, můžeme vám pomoci. Pomůžeme úplně zadarmo, jenom ho nezabíjejte! Ježíš vás miluje, ať uděláte cokoli!“

Bratr Konrád se několikrát dostal do vězení za to, že před klinikami přesvědčoval ženy, aby se rozhodly své dítě porodit. Nesčetněkrát si vyslechl výpovědi těch, které podstoupily potrat: „Když jsem měla šestnáct let, byla jsem dvakrát na potratu. Až do smrti mě budou trápit výčitky svědomí. Slyšela jsem v sobě šepot: »Uvidíš, budeš svobodná.« Přesně to jsem tehdy chtěla slyšet. Ale když jsem odcházela z operačního sálu, hlas mi řekl: »Zabilas svoje dítě, už je pozdě!« Všechny hříchy jsou falešnými sliby svobody, nejprve svádějí, potom zotročují.“ Tako-

vé rozhovory františkány dovolovaly odhalovat rozměry zrušení, jaké potrat zanechává nejenom v psychice, ale i v duši ženy: „Stále víc jsem chápal, že potrat není především politickým sporem, ale bojem duchovním. Satan je mazaný: útočí na Boha prostřednictvím jeho stvoření – úskokem. Zasahuje Boha v jeho otcovském nitru tím, že ničí dítě stvořené k jeho obrazu tehdy, když je nejbezbrannější, nejnevinnější, nejslabší. Používá přitom důvodů zdánlivě nejvíc velkodušných a altruistických. Interrupce je zdeformovaná parodie lásky. Jedno ze jmen Božích, které se stokrát objevuje v Bibli, zní hebrejsky »matčino lůno«. Bůh nás v sobě nosí jako matka. To jeho samého chce protivník zranit tím, že ničí jeho dítě.“

Řeholník vysvětluje ženám, které podstoupily potrat, že jenom pravda může osvobodit jejich srdce. Radí jim, aby se z toho hříchu vyzpovídaly, poněvadž rozhršení od kněze bude odpuštěním samého Boha i odpuštěním dítěte. Prosi je, aby nikdy nepochybovaly o Božím milosrdenství. Ve své vězeňské cele za tyto ženy tajně sloužil mši svatou, která je obětí smíření a zadostiučinění.

V nuzných vidět Krista

Když se Ježíš zjevil blahoslavené Matce Tereze na začátku její služby nejchudobnějším, byl smutný proto, že se v dnešním světě na chudé často zapomíná. Pověděl blahoslavené: „Jdi a zanes mě těmto chudákům. Jdi a buď mým světlem. Sám tam jít nemohu; neznají mě, takže mě nepotřebují. Jdi tedy ty a zanes mě k nim. Jak ve lice toužím vstoupit do jejich temných, smutných domů.“ Řeholníci, inspirováni těmito slovy, se snaží vidět hodnotu a velikost každého člověka. Jejich síla vyplývá z moci víry. V nuzných spatřují Krista. K velkým i k malým se chovají úplně stejně, protože jako děti Boží jsou si všichni rovni. Pamatují na Ježíšova slova: „Všechno, co jste udělali pro jednoho z těch mých nejmenších bratrů, mně jste udělali,“ sklánějí se starostlivě nad těmi, kteří nevidí smysl života. Snaží se ukázat, že každý člověk je stvořený z lásky a pro lásku. Zároveň zdůrazňují, že sami od sebe nemohou nic, že to všechno působí Bůh, a On je používá, aby ukázal svou lásku.

Z Mihuje sie! 4/2015 přeložila -vv-

Suma o darech svatého Josefa (21)

PRVNÍ ČÁST

Kapitola XVI: Dar ctností, které pronikaly chování svatého Josefa (První část)

Chování svatého Josefa zářilo sedmi nebeskými tituly: bylo totiž mravní, zbožné, nábožné, panické, andělské a božské.⁽¹⁾ Vždyť svou rozvážností byl druhým Josefem, ať pobývajícím mezi svými bratry, ať prodaným do Egypta, ať pověřeným řízením faraonova domu. Tak svatý Josef, otec Spasitele, byl neméně vynikajícím způsobem tím, kdo mezi židy a pohany ve vlastní obci zachovával otcovský Boží zákon, a ani jako vyhnanec v Egyptě neopouštěl cestu Páně. Poté, co se stal tím, který byl pokládán za otce Božího Syna, a snoubencem Královny světa, s ještě větší péčí usiloval o to, aby krácel po cestě rozvážnosti.

To, že byl svatý Josef spravedlivý, je dosvědčeno svědectvím samotného Boha.⁽²⁾ Tato spravedlnost svatého Josefa byla předobrazována v Noemovi. Noe, jak se uvádí v 6. kapitole knihy Genesis (v. 9), byl spravedlivý a dokonalý a chodil s Bohem, a proto na základě Božího příkázání spravoval archu, v níž byl zachráněn lidský rod. Noe byl také tím, kdo do svých rukou přijal holubici, která přinášela čerstvou větévku olivy jako znamení Boží dobrotivosti.⁽³⁾ A konečně on uviděl znamení smlouvy mezi Bohem a lidmi.⁽⁴⁾

Tajemství, která Noemovy skutky předznamenávaly ve stínu, se na svatém Josefovi uskutečnila za plného slunce.⁽⁵⁾ Vždyť on si svou spravedlností zasloužil, aby byl snoubencem a hlavou nejsvětější Panny, předobrazované Noemovou archou. On jí, která ve svém lůně nosila vtělené Boží Slovo jako znamení lidského smíření s Bohem, prokazoval službu svých rukou. On svými očima s jáсотem viděl znamení smlouvy mezi Bohem a člověkem, totiž Krista, a již se neobával, že by lidská přirozenost byla zavalena povodní.

V chování svatého Josefa zářila rozvážnost také tehdy, když pamatoval na minulou událost, hlubokým pohledem pronikal do přítomných skutečností a předem uvažoval o věcech budoucích, jak je to především ukázáno těmito slovy evangelia (Mt 1,19): „Protože její muž Josef byl

spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít.“ To však bude později na svém místě širěji vysvětleno. Kdo by se pak opovážil tvrdit, že by tento panický člověk ve všech dnech svého života nebyl umírněný? A ten, jehož široké srdce střežilo Krista neporušeného před pronásledujícími tyrany, byl silný jako smrt.

Chování svatého Josefa bylo dále jistě uctivé a zbožné a nejvyšší ozdobené každým druhem uctivosti a zbožnosti.⁽⁶⁾ Uctivost a zbožnost je pak trojí: lidová, ctnostná a božská. O lidové uctivosti a zbožnosti říká svatý Augustin v desáté knize svého díla *O Boží obci* (kap. 1): „U lidu vešlo ve zvyk užívat slova zbožnost také o skutcích milosrdenství; to se po mém soudu stalo proto, že Bůh jejich konání obzvláště doporučuje, a dokládá se, že je schvaluje místo obětí nebo více než ony. Ta jazyková zvyklost vedla k tomu, že i sám Bůh je nazýván »pius«.“⁽⁷⁾

Ctnostná uctivost a zbožnost je podle Ciceronova svědectví ta, kterou poskytujeme službu a láskyplnou úctu pokrevným příbuzným a dobrodincům vlasti.

Božská zbožnost je ta, která se započítává mezi dary Ducha Svatého. Praví pak svatý Tomáš ve svém komentáři k třetí knize Sentencí, v první otázce 9. distinkce, že zbožnost jako dar spočívá v jakési blahosklonnosti ke všem, jež přesahuje lidský způsob jednání. Nábožnost (*religio*) však prokazuje úctu Bohu.

Ani v nejmenším nemůžeme váhat o tom, že by chování svatého Josefa nebylo uctivé a zbožné lidovou uctivostí a zbožností. Vždyť, jak praví svatý Bonaventura, svým tesařským řemeslem bezpochyby zajišťoval živobytí sobě, svatě Panně a Kristu. A kdo by pochyboval o tom, že by Josef neposkytl pomoc svým bližním, a to i zlým, pokud jim mohl být v něčem užitečný? Měl totiž vnitřního ducha, který ho něco takového učil. Měl u sebe nejsvětější Pannu, svou nejmilejší snoubenku, před níž nic neskrýval; měl u sebe Krista, pravého Boha, který chválí skutky milosrdenství, a ti mu v tom radili a pomáhali. Jestliže se svatým budeš svatý, proč by se Josef s těmito nejvyššími milosrdnými sám nestával nejvyšším milosrdným?

Co se pak týká Josefovy služby a láskyplné úcty vůči těm, s kterými byl spojen pokrevními pouty, totiž Kristu a svatě Panně, nepovažujeme za možné, abychom ji dokázali důstojným způsobem popsat. Josef velmi pozorně, bystře a rozvážně přemýšlel o tom, aby nejsvětější Panně a dítěti Kristu nic nechybělo. A pak to velmi pečlivě, mile a horlivě vykonával.

Nikdo, kdo je zdravě myslí, nebude tvrdit, že by Josefovo chování nebylo nábožné. Jestliže nábožností dáváme úctu Bohu, bylo nejvyšší nábožné jednání svatého Josefa, kterým ve dne v noci sloužil Kristu Bohu. Jak pravil svatý Ambrož, můžeme věřit, že Josef byl spravedlivý a dokonalý ve všech svých dobrých skutcích. A také o svatém Jeronýmovi se říká, že učil, že bylo zvykem svatého Josefa vstávat o půlnoci, aby se spolu se svatou Pannou modlil. To ti, kdo slouží Bohu s radostí, budou považovat za velmi rozumné tvrzení.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- (1) I když I. Isolani píše nejprve o sedmi titulech, poté jich vypočítává a následně vysvětluje jen šest. [pozn. překl.]
- (2) Srov. Mt 1,19. [pozn. překl.]
- (3) Srov. Gn 8,11. [pozn. překl.]
- (4) Totiž duhu, která byla tímto znamením smlouvy. Srov. Gn 9,8-17. [pozn. překl.]
- (5) I. Isolani zde vychází ze známého tvrzení Žid 10,1: „Zákon obsahoval jen stín budoucích hodnot, ne však tyto věci ve skutečnosti.“ Na jeho základě ukazuje na to, že Noemovy skutky jako náležející ke Starému zákonu pouze předobrazovaly skutečnosti, které se pak plně uskutečnily na svatém Josefovi. Josefovo jednání se tak děje za plné záře slunce a Noemovy skutky jsou vzhledem k němu jen stínem, který toto Josefovo jednání vrhá. [pozn. překl.]
- (6) I. Isolani zde užívá latinský výraz *pietas*, který má nejenom specifický význam zbožnosti, ale i obecnější význam uctivosti. Proto ho překládáme dvojím slovem jako *uctivost a zbožnost*. [pozn. překl.]
- (7) AURELIUS AUGUSTINUS: *O Boží obci (I)*. Přel. Julie Nováková. Praha: Karolinum, 2007, s. 315. [pozn. překl.]

Pondělí 11. 4. 2016

6:05 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 6:35 V pohorách po horách (13. díl): Hruboskalsko 6:45 Sestra Sára 7:10 Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku 7:40 Přijeme si... 8:05 Alžběta – jedna z nás 8:55 Poselství svatých: Thomas Merton 9:05 Smírčí kříž 9:30 Harfa Noemova: Český klasicismus v díle Leopolda Koželuha 10:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (5. díl): Prolínání světů 10:25 Jazzový skřítek a jeho Pekáč 10:45 Vlci v Lužici 11:15 Marina 11:45 Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka 11:50 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Robert Křesfan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 13:30 Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky 14:10 Dětská Bible 14:25 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 14:45 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Konvergentní evoluce 15:35 V souvislostech (136. díl) 16:00 Volání: Etiopie 16:10 Můj Bůh a Walter: Víra a věda 16:25 Loď Boží 16:50 Děti Tsunami [P] 17:05 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce [P] 17:25 Terra Santa News: 6. 4. 2016 17:45 Ars Vaticana (7. díl) 18:00 Vše pro mého krále a královnu 18:30 Bible pro nejmenší: Josefův plášť 18:35 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 18:40 Velké ticho v Poličanech 19:00 Vatican magazine (857. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Přijeme si... 20:00 Na druhý pohled, 7. díl [L] 21:35 ARTBITR – Kulturní magazín (16. díl) 21:45 Nádvoří národů: rozhovor s kard. Gianfrancem Ravasim [P] 22:15 Vatican magazine (857. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:50 Noční univerzita: P. PhDr. Radek Tichý, Ph.D., S.L.D. – Liturgický aspekt eucharistie 23:30 Sedm výprav Josefa Vágnera (5. díl): Tragédie žiraf 0:50 Symposium M. Jan Hus: – svědek křesťanské víry pro naši dobu 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 4. 2016

6:05 Můj Bůh a Walter: Víra a věda 6:20 Má vlast: Lysá nad Labem 7:35 Poselství svatých: Thomas Merton 7:50 Pod lampou 9:55 Muzikanti, hrajte 10:25 Vatican magazine (857. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:55 Cesta k andělům (102. díl): P. Vojtěch Kodet ThD., O.Carm. 11:45 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 11:50 Bible pro nejmenší: Josefův plášť 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum 12:15 Ars Vaticana (7. díl) 12:25 V souvislostech (136. díl) 12:45 Noční univerzita: P. PhDr. Radek Tichý, Ph.D., S.L.D. – Liturgický aspekt eucharistie 13:20 V pohorách po horách (13. díl): Hruboskalsko 13:35 Dětská Bible 13:50 Kulatý stůl: Don Quijote dnes aneb Má cesta ještě smysl? 15:25 Přijeme si... 15:45 Abraháмова cesta 16:00 Zrnko v perle Karibiku 16:15 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 16:40 Verbuňk, příběh na celý život 16:55 Kmotr. Poslední v Čechách [P] 17:10 BET LECHÉM – vnitřní domov (40. díl): Jiří Dušek – Šest čísel, která tvoří vesmír 17:30 Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží 18:00 Noeland (29. díl) 18:25 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 18:30 Bible pro nejmenší: Josef otrokem 18:40 Misie slovenských salesiánů v Belgii 19:30 Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2016 [P] 20:00 Buon giorno s Františkem [L] 21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 21:35 Nádvoří národů: rozhovor s kard. Gianfrancem Ravasim 22:05 Post Scriptum 22:15 Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2016 22:35 Přijeme si... 23:00 Terra Santa News: 6. 4. 2016 23:25 Jak potkávat svět (43. díl): S profesorem Štěpánem Graffem 0:45 Jeziuitské redukce v Paraguayi 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 4. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2016 6:25 Pro víta mundi (122. díl): PhDr. Daniela E. Komárová 7:10 Vatican magazine (857. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 7:40 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Konvergentní evoluce 8:35 Missio magazín: Duben 2016 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 10:55 Mezi pražci (47. díl): Duben 2016 11:35 Ars Vaticana (7. díl) 11:45 Bible pro nejmenší: Josef otrokem 11:50 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 ARTBITR – Kulturní magazín (16. díl) 13:00 LORETO – Svatyňa Svätého Domu z Nazaretu 13:20 Vagabund na kole-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

no 13:35 Poselství svatých: Thomas Merton 13:45 Hlubinami vesmíru: s dr. Martinem Urbancem, 2. díl – teorie relativity 14:30 Hrdinové víry (13. díl): Zdenka Schelingová 15:35 Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2016 16:00 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 16:20 Jak potkávat svět (43. díl): S profesorem Štěpánem Graffem 17:45 Můj Bůh a Walter: Stvoření a evoluce [P] 18:05 Děti Tsunami 18:20 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa 18:30 Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany 18:35 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 18:40 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 19:00 Vezmi a čti: Březen 2016 19:15 VideoJournal české vědy 19:30 Terra Santa News: 13. 4. 2016 [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel [P] 21:30 Noční univerzita: Eucharistie, smlouva nová a věčná [P] 22:40 Dopisy z rovníku 23:20 Generální audience Svatého otce [P] 23:55 Má vlast: Lysá nad Labem 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 4. 2016

6:05 Řeckokatolický magazín 6:20 Nádvoří národů: rozhovor s kard. Gianfrancem Ravasim 6:45 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel 7:05 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 7:30 Terra Santa News: 13. 4. 2016 7:55 Poslové naděje 8:25 Zrnko v perle Karibiku 8:40 Muzikanti, hrajte 9:10 Jazzový skřítek a jeho Pekáč 9:35 69783 10:00 Kulatý stůl: Don Quijote dnes aneb Má cesta ještě smysl? 11:35 Chléb náš vezdejší 11:45 Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany 11:50 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Má vlast: Lysá nad Labem 13:35 Generální audience Svatého otce 14:05 Harfa Noemova: Český klasicismus v díle Leopolda Koželuha 14:35 Pro víta mundi (122. díl): PhDr. Daniela E. Komárová 15:20 Poutní místo Starý Bohumín 15:30 Noeland (29. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2016 16:20 Bača Milan od Juraja do Šimona 16:45 V pohorách po horách (13. díl): Hruboskalsko 16:55 Příběh Růžencového oltáře 17:20 Smírčí kříž 17:45 Ars Vaticana (8. díl) 18:00 Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží 18:30 Bible pro nejmenší: Josefovi bratři 18:35 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 18:40 Cesta k andělům (102. díl): P. Vojtěch Kodet ThD., O.Carm. 19:30 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2016 [P] 20:00 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (121. díl): (Nejen) Kašava slavi! 21:25 Putování po evropských kláštřích: Notker Wolf, generální představený benediktinů [P] 22:00 Pod lampou [P] 0:00 Post Scriptum 0:15 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2016 0:35 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 0:55 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2016 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 4. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2016 6:25 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 6:45 Outdoor Films s Miroslavem Haluzou (47. díl): Cestovatel a filmař v jedné osobě 8:15 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 8:35 Řeckokatolický magazín 8:50 Noční univerzita: Eucharistie, smlouva nová a věčná 10:00 ARTBITR – Kulturní magazín (16. díl) 10:10 Na druhý pohled, 7. díl 11:45 Bible pro nejmenší: Josefovi bratři 11:50 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přá-

tel 13:10 Ars Vaticana (8. díl) 13:20 Nádvoří národů: rozhovor s kard. Gianfrancem Ravasim 13:50 Jak potkávat svět (43. díl): S profesorem Štěpánem Graffem 15:10 Symposium M. Jan Hus: – svědek křesťanské víry pro naši dobu 15:20 Staňte se soli 16:00 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2016 16:20 Rajecká dolina 16:35 Buon giorno s Františkem 17:40 Zrnko v perle Karibiku 18:00 Putování po evropských kláštřích: Notker Wolf, generální představený benediktinů 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžiš 18:35 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 18:40 Cesta k andělům (102. díl): P. Vojtěch Kodet ThD., O.Carm. 19:35 Můj Bůh a Walter: Stvoření a evoluce 20:00 Noemova pošta: Duben [L] 21:45 V pohorách po horách (13. díl): Hruboskalsko 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (6. díl): Templetonova cena [P] 22:25 U VÁS aneb Festivalové kukátko (5. díl) 23:45 Bača Milan od Juraja do Šimona 0:15 Robert Křesfan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 4. 2016

6:05 Bača Milan od Juraja do Šimona 6:30 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel 6:50 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 7:15 O starých Starých Hamrech 8:05 Poselství svatých: Thomas Merton 8:15 Dětská Bible 8:30 Noeland (29. díl) 8:55 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 9:00 Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží 9:35 Terra Santa News: 13. 4. 2016 9:55 Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce 10:15 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2016 10:35 Buon giorno s Františkem 11:40 Můj Bůh a Walter: Stvoření a evoluce 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 Post Scriptum 12:20 Pod lampou 14:30 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (121. díl): (Nejen) Kašava slavi! 15:55 Vatican magazine (857. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 16:25 Na druhý pohled, 7. díl 18:00 Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení 18:25 Sedmihlásky (21. díl): Ej, ráno, ráno 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžiš 18:35 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (6. díl): Templetonova cena 19:00 Muzikanti, hrajte 19:30 V souvislostech (137. díl) [P] 20:00 Život za život 21:35 750 let Svinova [P] 22:15 Post Scriptum 22:25 V pohorách po horách (14. díl): Brada 22:30 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Konvergentní evoluce 23:25 Historie sklářství v Karlovině 23:45 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 0:00 Robert Křesfan a Druhá tráva na Mohelnickém Dostavníku 2015 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 0:40 Jazzový skřítek a jeho Pekáč 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 4. 2016

6:15 Nádvoří národů: rozhovor s kard. Gianfrancem Ravasim 6:40 Ars Vaticana (8. díl) 6:50 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (121. díl): (Nejen) Kašava slavi! 8:15 Rajecká dolina 8:30 Zrnko v perle Karibiku 8:45 Smírčí kříž 9:10 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 9:35 Hudba pod Rozsutcem 10:00 Mše svatá z katedrály sv. Václava v Olomouci [L] 11:20 ARTBITR – Kulturní magazín (16. díl) 11:30 Elektronická kazatelna 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (137. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] 13:25 750 let Svinova 14:00 Muzikanti, hrajte [P] 14:30 Bratr Prem Bhai 14:40 Momentka z ostrova krásy: Korsika 14:50 Noční univerzita: Eucharistie, smlouva nová a věčná 16:00 Ars Vaticana (8. díl) 16:10 Na druhý pohled, 7. díl 17:40 Můj Bůh a Walter: Stvoření a evoluce 17:55 Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír 18:00 Noeland (30. díl) 18:30 Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán 19:00 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel 19:20 Poselství svatých: Johanka z Arku 19:30 Přijeme si... [P] 20:00 Má vlast: Třebíč 21:00 V souvislostech (137. díl) 21:20 Buon giorno s Františkem 22:25 Polední modlitba Sv. otce Františka 22:40 Jak potkávat svět (43. díl): S profesorem Štěpánem Graffem 0:05 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 0:45 Vagabund na kolenu 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

**S radostí si Vám dovolujeme oznámit, že SVATÁ HORA JE OPĚT OTEVŘENA.
Po náročném roce rekonstrukce Vám můžeme znovu nabídnout naše služby.**

Hlavním záměrem projektu byla stavební a restaurátorská obnova a revitalizace národní kulturní památky Svatá Hora v Příbrami a její nové využití prostřednictvím rozšířených a nově vzniklých kulturních a vzdělávacích služeb. Projekt bude sloužit jako modelový projekt obnovy a využití obdobného typu památek. Použité přístupy a postupy budou aplikovatelné na obnovu a využití památek obdobného charakteru po celé České republice. **Více informací naleznete na našich stránkách www.svata-hora.cz.** V celém ambitu pod prodejnou a infocentrem je nyní vybudováno nové svatohorské poutní muzeum. Jsou zde exponáty jak ze sbírek Svaté Hory, tak i to, co se našlo při rekonstrukci.

V bazilice se slouží stále stejně mše svaté, ostatní aktuální program naleznete na našich internetových stránkách. Průvodcovskou službu i prodejnu provozuje od letošního roku Římskokatolická farnost. **Kontakty i místo zůstávají stejné:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II. • prohlídka@svata-hora.cz • tel. 731 619 800.

Těšíme se, že Vás budeme moci přivítat na Svaté Hoře a že se Vám zde bude líbit.

**ORELSKÁ ŽUPNÍ POUŤ KE SVATÉMU VÁCLAVOVI
DO STOCHOVA – sobota 16. dubna 2016**

Orlové a orlice! Sestry a bratři, ctitelé svatého knížete Václava! Jaro začneme spolkovou poutí k hlavnímu patronu českých zemí, svatému Václavu, do památného přemyslovského Stochova, světova rodiště.

Program: 10.00 hod. – začátek pouti u Svatováclavského dubu ve Stochově (dub se nachází na návsi za kostelem sv. Václava) • 10.30 hod. – mše svatá podle misálu z r. 1962 v kostele sv. Václava. **Doprava:** vlak do Stochova v okr. Kladno (dráha Praha – Kladno – Rakovník); autobus Praha – Stochov (z Prahy – Hradčanské a ze Zličína do Stochova).

Po mši svaté společný oběd v zamluvené restauraci (asi ve 13.00 hod.). Zájemci o oběd se hlásí pořadateli:

Orel župa Svatováclavská – zupa.svatovaclavska@orel.cz
• <http://www.orel-zsv.g6.cz/akce.htm>

V Loretě Rumburk se představuje ojedinělý PAŠIJOVÝ

BETLÉM, který znázorňuje biblické vyprávění o utrpení Ježíše Krista. V Loretě Rumburk jsou zastoupeny scény od modlitby Ježíše v Getsemanské zahradě, přes bičování, vysmívání, nesení kříže, ukřižování, Kristův hrob a zmrtvýchvstání. Figurky z papíru pocházejí z tzv. Tyrolského betlému. Doplněje je architektura Jeruzaléma, kterou v roce 2015 vyrobili žáci výtvarného oboru Keramika Základní umělecké školy Rumburk. Pašijový betlém je možné si prohlédnout v kapli Panny Marie Lurdské v ambitu Lorety Rumburk **od úterý do soboty mezi 10 až 17 hodin.** K vidění je **do 14. května 2016.** Vstupné je 50 a 25 Kč. **Více informací sdělí:** Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. DUBNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 4.		PO 11. 4.		ÚT 12. 4.		ST 13. 4.		ČT 14. 4.		PÁ 15. 4.		SO 16. 4.	
Antifona	518	582	1708	1924	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	1708	1925	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Antifony	540	606	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1249
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	540	607	1710	1928	547	615	550	618	553	622	556	625	559	629
Antifona k Zach. kantiku	540	607	1711	1929	547	615	550	619	553	622	556	626	559	629
Prosby	541	607	1711	1929	547	615	550	619	553	622	556	626	559	629
Závěrečná modlitba	541	608	1347	1491	548	616	1348	1492	554	623	557	626	560	630
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	541	608	545	612	548	616	551	620	554	623	557	627	560	630
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	551	619	554	623	557	626	560	630
Nešpory:														
SO 9. 4.														
Hymnus	517	581	517	581	1714	1932	517	581	517	581	517	581	517	581
Antifony	538	605	542	609	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	538	605	542	610	1717	1935	549	617	552	620	555	624	558	628
Ant. ke kant. P. M.	539	606	543	610	1718	1935	549	617	552	621	555	624	558	628
Prosby	539	606	543	610	1718	1936	549	618	552	621	555	624	558	628
Záv. modlitba	541	608	541	608	1347	1491	548	616	1348	1492	554	623	557	626
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 10. 4. – 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 5,27b–32.40b–41
Ž 30(29),2+4.5+6.11+12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*
Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: Zj 5,11–14
Ev.: Jan 21,1–19

Pondělí 11. 4. – památka sv. Stanislava

1. čt.: Sk 6,8–15
Ž 119(118),23–24.26–27.29–30
Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,22–29

Úterý 12. 4. – ferie

1. čt.: Sk 7,51–8,1a
Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a.17+21ab
Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,30–35

Středa 13. 4. – nezávazná památka sv. Martina I.

1. čt.: Sk 8,1b–8
Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a
Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,35–40

Čtvrtek 14. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,26–40
Ž 66(65),8–9.16–17.20
Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,44–51

Pátek 15. 4. – ferie

1. čt.: Sk 9,1–20
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,52–59

Sobota 16. 4. – ferie

1. čt.: Sk 9,31–42
Ž 116(115),12–13.14–15.16–17
Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal?* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,60–69

PRO DĚTI

BIBLICKÁ PODOBENSTVÍ PRO DĚTI
Převyprávěl Bob Hartman • Ilustrovala
Krisztina Kállai Nagyová • Z angličtiny přeložil
Martin Štefl • Redakce Pavel Nápravník

Ježíšova podobenství převyprávěná Bobem Hartmanem se dobře hodí jak k předčítání dětem, tak i k jejich prvnímu samostatnému čtení. Kniha umožňuje dospělým i dětem sdílet moudrost i radost, které se v jednotlivých podobenstvích skrývají.

Česká biblická společnost
Váz., 220x267 mm, křídový papír, 64 stran, 298 Kč

VESELÁ BIBLÉ PRO BYSTRÉ DĚTI
Napsal Peter Martin • Ilustroval Len Epstein
• Z angličtiny přeložila Petra Mizurová •
Redakce Pavel Nápravník

Veselé Bible pro bystré děti je zdrojem zábavy i poučení při vyhledávání detailů na dvanácti celostránkových ilustracích.

Česká biblická společnost
Váz., 215x303 mm, křídový papír, 30 stran, 298 Kč

365 NÁPADŮ, JAK SE BAVIT V PŘÍRODĚ
Jamie Ambroseová • Z angličtiny přeložil
Tomáš Kapic • Redakce Petr Somogyi •
Edičorka Jana Steinerová

Kniha je plná zajímavých aktivit pro děti, které zabaví po celý rok a hlavně ukážou úžasný svět přírody, jenž je na dosah ruky. Díky srozumitelným návodom a fotografiím bude dítě vždy vědět, co potřebuje a co má dělat na zahradě, na

výletě, na výpravách s kamarády či prázdninových cestách – třeba jak si vybudovat nouzový přístřešek, jak lisovat rostliny či chytat hmyz. Některé aktivity by však děti měly provádět jen pod dohledem dospělé osoby.

Nakladatelství Slovart • Váz., 129x220 mm, 192 stran, 299 Kč

SVĚTOVÁ LITERATURA

KNIHA TÝDNE

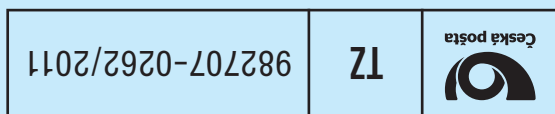
Jan Čep • K vydání připravili Petr Komenda a Jan Zatloukal

Rozhlasový program o světové literatuře *Knihy týdne* je zásadní součástí Čepova exilového díla. Čepovy „knihy týdne“ totiž v mnohém přesahují stroze informativní charakter recenze. V době jejich vysílání přinášely vítané osvěžení do kulturní vyprahlosti komunistické reality a alespoň částečně zacelovaly bolestné jizvy po řezech ideologického skalpelu. Udržovaly posluchače v kontaktu se svobodnou tvorbou a seznamovaly je s předními jmény světové literatury, jako jsou Albert Camus, François Mauriac, Julien Gracq, Marguerite Durasová, Nathalie Sarrautová, Julien Green, Françoise Saganová, Marguerite Yourcenarová a mnoho dalších. Pro dnešního čtenáře jsou pak Čepovy „mluvené recenze“ především odrazem jeho četby; přibližují nejenom jeho oblíbené autory a vývoj čtenářského vkusu, ale vypovídají také o jeho konfrontaci s novými uměleckými tendencemi v soudobé literatuře. Jsou tak nedocenitelným dokumentem literární historie umožňujícím poznání dosud neprobádané činnosti Jana Čepa v *Radio Free Europe*.

Centrum pro studium
demokracie a kultury, o.p.s. (CDK)
Váz., přebal, A5, 560 stran, 498 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
 Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arzbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bůdy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK CR E 7225. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dopouští církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.